

Sedma velikonočna nedelja

Jezusova velikodušniška molitev

Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi ga dal, da bodo eno kakor midva. Dokler sem bil z njimi, sem jih varoval v tvojem imenu, ki si mi ga dal. Obvaroval sem jih in nobeden izmed njih se ni pogubil, razen sina pogubljenja, da se izpolni Pismo. Zdaj odhajam k tebi, vendar to govorim na svetu, da bodo imeli moje veselje v sebi dopolnjeno. Izročil sem jim tvojo besedo, svet pa jih je zasovražil, ker niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta. Ne prosim, da jih vzameš s sveta, ampak da jih obvaruješ hudega. Niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta. Posveti jih v resnici; tvoja beseda je resnica. Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz njih poslal v svet, in zanje se posvečujem, da bi bili tudi oni posvečeni v resnici. Jn 17,11b-19

Da bodo eno, v resnici ...

Ob Jezusovi prošnji, da bodo eno, kakor midva, mi v ušesih zazveni dvoje. Današnji svet tako ali tako ne verjame, da je mogoče biti eno. Če pa ljudje vidijo kje, medsebojno povezanost v edinosti, očitajo takšnemu občestvu, da jim je nekdo spral možgane, da ne znajo razmišljati s svojo glavo, da je tisti, ki jih vodi nedemokratičen in zlorablja svoj položaj.

Rezultat te miselnost je pravzaprav logičen. Skoraj nikjer ne najdemo prave edinosti in nikjer vanjo ne verjamemo. Kako se to kaže?

- Prijateljstvo je mogoče predvsem v smislu podobnih interesov. Če interese izvzamemo, ugotavljamo, da smo si tako grozno različni, da nimamo prav nič skupnega. Enost predstavlja torej le skupen interes, mogoče kapital, nikakor pa ne resnica.
- Zakonsko enost je zamenjala zakonska toleranca. Drugega je bolje pustiti pri miru. Moška in ženska narava sta si tako različni, da je, bolje kot prizadevati si za edinost, predpostavljati, da do resnične edinosti ni mogoče priti. Pogosta posledica take miselnosti je ločitev, ali pa 'hotelsko' sobivanje, pri čemer enost predstavlja predvsem isti vhodni ključ, miza in postelja sta pogosto že ločeni.
- Župnijsko občestvo in Cerkev razumemo kot enost v navidezni pripadnosti nekaterim zunanjim znamenjem, o edinosti v Duhu pa raje ne razmišljamo. Pripadamo eni veroizpovedi, čeprav večina dvomi v naše vstajenje in posmrtno življenje. Spolna morala je v Cerkvenih načelih sicer zelo jasna, občestvo pa o njej raje ne razpravlja, ker bi ugotovilo, da v demokraciji drugega ne moremo posiljevati z načeli, resnic je pa toliko, kolikor je glav itd.

- Družba je demokratična, zato o edinosti in resnici ne govorimo več. Je več resnic, ki si med seboj močno nasprotujejo. Če pogledamo od blizu, je resnica bolj ali manj ista in sicer: Prav ima tisti, ki je na oblasti oz. tisti, ki ima kapital. Ne glede na to, kako se vlade menjajo, se resnica ne spreminja, resnica v smislu oblasti in kapitala namreč. Edinosti pa ni, saj vanjo nihče več ne verjame. Enost in edinost je sinonim za diktaturo in enoumje, ki si ju nihče več ne želi. No, mogoče tisti, ki je v danem trenutku na oblasti.

V tem duhu verjetno tudi Cerkev v Sloveniji danes razume Jezusovo prošnjo: Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi ga dal, da bodo eno kakor midva. Verjetno danes večina duhovnikov in vernikov razume Jezusovo molitev kot prošnjo k politični pripadnosti neki instituciji, ki ima svoj ugled in svoje utečene norme. Vse pa seveda nikogar ne sme preveč utesnjevati, naj le navzven deluje približno enotno. V tem duhu v teh dneh počasi končujemo s slovesnostmi okrog zakramenta sv. birme in sv. obhajila. Vsi smo 'enodušno' veseli, da je vse lepo urejeno in da bo kmalu vsega konec in bomo lahko odšli v miru na počitnice.

Tako razmišlja svet in žal, po mojem mnenju vse prepogosto tudi Cerkev v njem. Vseeno se poskušajmo vrniti k Jezusovi iskreni in goreči prošnji, da bomo eno, in sicer posvečeni v resnici. Jezusova prošnja je resnična vera in želja, da je v resnici mogoče biti eno, da je resnica ena in da ta združuje. Kako je lahko resnica ena? Kako lahko npr. zakonca najdeta skupno resnico? Da se prilagajata, iščeta kompromis, se odpovedujeta lastni identiteti? Kje se pravzaprav zalomi?

Ko sem o tem razmišljal mi prihaja na misel, da sta naša enost oz. needinost odvisni od temeljnih pogledov na greh in krepost. Včasih sem si mislil, da je dovolj, da ljubiš, pa ni! Najprej moraš vedeti, kaj pomeni ljubiti. Celotna stara zaveza ja bila zgrajena na izostrenem pogledu na greh in krepost. Številne zapovedi so usmerjale človeka k resnici. Jezus teh zapovedi ni odpravil, ampak jih je prišel dopolnit. Ljubezen v edinosti je mogoča šele, ko nam bo vsem resnično jasno, kaj je greh in zlo ter kaj je na drugi strani krepost. Naj pojasnim: Ko se zakonca začneta prepirati, zakaj eden tako kasno prihaja iz službe, kako naj se sporazumeta? Kje je ključ za razumevanje? Točna ura, potrdilo od šefa, kompromis, slepo zaupanje ali kaj? Pravzaprav gre za vprašanje resnice in nasproti temu vprašanje laži? Priznati si morata, ali jima je sploh do tega, da bi prišla skupaj, ali se zadaj, pa čeprav še tako prikrito, skriva beg pred bližino itd. Vedno gre za srečanje v resnici, ki je veliko globlja od zunanjih dejavnikov. Gre za srečanje v resnici našega bivanja, ne naših dejanj, našega doživljanja ne naših besed. Enost je mogoča, če bosta zakonca odkrivala globino svojega doživljanja in to globino delila v zaupanju z drugim. Prikrivanje se spremeni v laž, tudi nepoznavanje doživljanja podpira laž. Ozadje je pomembnejše od videza. Le v globini ozadij je mogoče priti do edinosti, pa naj bo to v prijateljstvu, zakonu, Cerkvi ali družbi. Dokler pa bo naše bivanje tako površno, da je pomembnejši videz od vsebine, je edinost resnično nemogoča.

Da bodo eno in da bodo posvečeni v resnici, je Jezusova resnična želja, ki od nas zahteva, da odrinemo na globoko. Začeti moramo verjeti v Resnico, ki osvobaja. Upreti se moramo

skušnjavi lepega videza, ki vodi v laž in ločitev. Prosimo v teh dneh, ko pričakujemo Binkošti, naj nam v iskanju edinosti pomaga Sveti Duh, ki je Edinost sama.